

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 15. Pœnitentia cœlo apta, eidem vim infert.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Nigra sum. Cant. 1. 4. seu fusca propter delicta; *formosa* ob pœnitentiam. Philo Carpath. hic Nigra ob superiorem impietatem; pulchra propter pœnitentiam. B. Theodoretus 1. 1. hic.

Quærimus, quomodo nigra, & sinè candore sit pulchra? pœnitentiam egit à peccatis: speciem ei largita est conversio; & ideo speciosa cantatur. Orig. hom. 1. in Cant.

§. XV.

Pœnitentia celo apta; eidem vim infert.

Tempus flendi, & tempus ridendi. Ecclæ. 3. 4. S. Hieron. nunc flendi tempus est; in futuro ridendi. Beati qui nunc fletis; quia ridebitis. Luc. 6. 21. Plangendum est in præsentiarum, ut postea saltare valeamus, illà salutatione, quâ saltavit David ante Arcam 2. Reg. 6. 14. Quia qui in præsentia sæculo sua plangit peccata, ridebit postea in futuro, juxta illud Malach. 4. 2. *egrediemini, & salietis sicut vituli de armento.* Cornelius hic.

Laudate Dominum in Sanctis ejus. Psal. 150. 1. Liber iste Psalmorum per quinquagenos, si per ipsos quinquagenarios articulos interrogetur, magnum aliquid, & valde dignum consideratione, respondet. Non enim frustra mihi videtur Quinquagesimus esse de pœnitentia; Centesimus de misericordia, & Judicio; centesimus quinquagesimus de laude Dei in Sanctis ejus. Sic enim ad æternam, beatamque tendimus vitam: primitus peccata nostra damnando, deinde bene vivendo: ut post condemnatam viam malam, gestamque bonam, mereamur æternam. Pœnitentiæ vox est, *miserere mei Deus &c.* hinc offert sacrificium Deo, spiritum contribulatum, cor contritum, & humiliatum; quod Deus spernit. Justitiæ Christi vox est in electis suis: *miserere meam, & Judicium, cantabo tibi Domine.* Psal. 100. 1. *Psallam, & intelligam, in via immaculata quando venies ad me:* per misericordiam quippe adjuvamus ad faciendam justitiam; ut securi ad Judicium veniamus. Vitæ æternæ vox est: *laudate Dominum in Sanctis ejus.* S. August. hic.

A diebus Joannis Baptiste regnum celorum vim patitur &c. Matth. 11. 12. Quia, qui pœnitentiam peccatoribus indixit, quid aliud, quam Regno celorum fieri violentiam docuit? Vult à nobis omnipotens Deus talem violentiam perpeti: nam regnum celorum rapit vult nostris fletibus, quod nostris meritis non debetur. S. Gregor. hom. 20. hic. Quid aliud debuit dici pœnitentia peccatorum, nisi violentia regni celorum. Noli desperare; constanter age felix anima, quæ cum Deo luctari cœpisti: amat utiq; vim abs te pati; desiderat à te superari. Absit, ut fortis adversum vos sit, qui pro vobis infirmari usque ad mortem voluit. Tot vulneribus confossus est totò corpore crucifixus est: unde, quæso, ei virtus esse potest ad resistendum illi charitati; quæ veluti victum, & captum; per omnia genera infirmitatum usque ad mortem, mortem autem crucis, per-

duxit. Guarricus s. 2. die Pent. Cur potius à diebus Joannis, quam antè? Joannes primò sic legitur prædicasse: *pœnitentiam agite.* Sed pœnitentiam agere, est sibi ipsi bonam violentiam facere, affligendo, & reprimendo seipsum: nam antè non docebatur apertè, quòd regnum celorum taliter acquireretur. Violenti sunt ergo, qui, desiderio patriæ, quotidie seipsum mortificant, carnem suam cum vitiis, & concupiscentiis, crucifigentes: qui dicere possunt cum Psal. 16. 4. *propter verba laborum tuorum ego custodi vias duras.* Dion. Carth. hic. Hæc violentia fit per pœnitentiam: quia omnia opera pœnitentialia requirunt violentiam. Primò: conteri de his, ad quæ naturaliter inclinatur: odisse, detestari, quæ amavit, violentiam requirit: quæ tanta aliquando est; ut ex illa violentia moriantur. *Scindite corda vestra.* Joel. 2. 13. Secundò: habere propositum, non redeundi ad peccata; quæ fortè jam sunt conversi in naturam ex consuetudine. Tertiò: recedere à malà societate, à persona tam dilecta &c.

Confessio etiam, violentiam habet, ob veredundiam. Idem de restitutione bonorum, famæ &c. S. Vincent. Ferr. ser. 6. D. 2. Quadr.

Magna super terram est pœnitentia: quoniam Scala animabus fit eò ascendendi, unde per peccatum deturbati sunt. S. Ephrem de pœnit.

§. XVI.

Pœnitentia parcitur sibi non parcenti.

Dei, confitebor adversus me injustitiam meam, & tu remisisti. Psal. 31. 5. Sequitur de accusatione propria salutare remedium, quando pepercit Iudex, cum sibi non parceret reus. Cassiodorus hic.

Iniquitatem meam ego cognosco. Psal. 50. 5. Iratus est potius sibi; qui se cognovit justà ob-jurgatione culpari. Tam ingentium populorum rector sibi erat vehementissimus tortor, exigens à se pœnas, quas jussione vix ferre poterat alienà. Vulgò mos est, peccata sua callidis allegationibus excusare. Rex autem potentissimus, in conspectu omnium, se potius elegit addicere, constituens se reum, cujus confueverat populus formidare judicium. Ideò à Domino absolvi meruit, quia sua vitia non defendit. Idem hic.

Latentur, & exultent gentes, quoniam judicas populos in aequitate. Psal. 66. 5. Quarrendum nobis est, quare moneat gentes latari, & exultare; cum judicium Dominum dicat facturum? Metuere enim potest rea conscientia, cum audit, veracem Dominum judicaturum. Sed de illis dicit, qui jam confessi peccata, formidare nequeunt ventura judicia: illis enim non Iudex, sed advocatus est Christus, qui se propriâ confessione damnarunt. Id. hic.

Misericordiam, & Judicium, cantabo tibi Domine. Psal. 100. 1. Nemo in melius commutatus exhorreat Judicium Dei, quia præcedit misericordia Dei. S. August. hic.

In quantum non peperceris tibi; in tantum tibi Deus, crede, paret. Tertull. l. de pœnit.

Gemamus